

The background of the cover is a watercolor illustration. At the top, there are silhouettes of trees with orange and yellow leaves. Below them, a pale blue sky contains a few birds and a small boat with a white sail on the right. In the center, two figures in long, dark robes stand on a small, grassy island in the middle of a body of water. The water is depicted with various shades of blue and green, suggesting depth and movement. The overall style is soft and painterly.

Ozvěny run

Jejich láska byla zakázaná,
ale rezonuje věčností

CHRISTINA COURTENAY

Ozvěny run

Copyright © 2020 Christina Courtenay

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristýna Kučerová, 2022

Cover © Caroline Young, Headline, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2721-6 (pdf)

CHRISTINA COURTENAY

Ozvěny run

*S láskou mé báječné matce
Birgittě Tapperové*

Prolog

ČEKALA NA NEJVZDÁLENĚJŠÍM VÝBĚŽKU POLOOSTROVA, v osamělých hodinách svítání pozorovala hladinu a v dálce vyhlížela známou hadí hlavu vyřezanou na přídi jeho lodi.

On se vrátí, věděla to. Runy jí to prozradily a Stará Tyra říká, že runy se nikdy nemýlí. Možná to nebude v tomto životě, ale až v příštím, a ačkoli ji z toho přepadl smutek, neměl dlouhého trvání, neboť vzápětí pomyslela na to, že s mužem, jehož miluje, bude žít navěky.

On se vrátí.

A ona bude čekat.

První kapitola

ŠVÉDSKO, ÚNOR 2000

VIKINSKÝ PRSTEN VYSTAVENÝ NA MODRÉM SAMETU BY SI pozornost Mii Maddoxové jindy vysloužil jen stěží. S podobnými předměty přicházela v práci do styku každý den. A přesto se při pohledu na tento kousek zarazila, těžce vydechla a skoro si nevšimla působivého dvoukilového kruhového náhrdelníku ve vedlejší vitríně.

To není možné.

Sklep stockholmského Historického muzea si svůj název „Zlatý sál“ každopádně zasloužil, neboť skrýval nepředstavitelné poklady.

Prsten, z něhož nemohla spustit oči, nebyl největším ani nejkrásnějším exemplářem místních sbírek, vlastně byl docela obyčejný. Stylizovaný had, který býval ve své době obvyklým motivem, se vyskytoval na řadě dalších předmětů. Šperk byl vyrobený ručně, takže by se mělo jednat o unikát, ale Mia věděla, že jediný není. Naprosto stejný totiž zdobil její pravý ukazováček.

Na okamžik se jí zatočila hlava a vplížil se pocit, že slyší šepot odrážející se jako ozvěna od stěn sklepení, jako kdyby se ten maličký had se syčením plazil kolem ní a jeho jemné šupiny se třely o kamennou podlahu. Zježily se jí chloupky na pažích i na šíji. Zachvěla se.

„To je neuvěřitelné,“ zamumlala.

Mírně nakrčila čelo, natáhla ruku, aby mohla porovnat detaily, a těkala pohledem z jednoho prstenu na druhý. Všimla si jediného rozdílu – ve velikosti. Ten její byl určitě menší, minimálně po obvodu. Ale jinak si byly tak podobné, jako by je někdo odlil ve stejné formě. Znovu se zachvěla.

Záhada.

Koutkem oka zaregistrovala pohyb a uvědomila si, že ji někdo pozoruje, ale ať už to byl kdokoli, zůstával schovaný. Asi další turista, co se diví, proč si ta ženská mumlá sama pro sebe. Rozpačitě strčila ruku do kapsy a dál si prohlížela vystavené exponáty. Párkrát zamrkala, jako kdyby se tím dalo něco změnit, ale ne... prsteny byly pořád stejné. Kdyby neměla všech pět pohromadě, tak by snad dokonce i tvrdila, že hlavičky těch hadů mají ze setkání radost, ale ta myšlenka byla příliš absurdní. Zavrtěla hlavou, odtrhla se od vitríny a vykročila k východu. Bude se muset poptat u přepážky informací, aby té záhadě přišla na kloub.

Zlatý sál se nacházel pod muzeem ve speciálně vyhloubeném sklepení. Zpátky nahoru do vstupní haly vedlo nízké, temné, spoře osvětlené schodiště. Stěny tu byly vyzdobené vikinskými motivy v rezavě červené a okrové barvě a horní i spodní vyústění schodů střežilo několik obrovských runových kamenů. Mia si je předtím se zájmem prohlédla, ale teď byla ztracená v myšlenkách a svému okolí nevěnovala pozornost. Když došla do poloviny schodiště, zastoupil jí cestu muž, který se vynořil takřka odnikud. Leknutím nadskočila.

„Promiňte, ale mohla byste jít na chvíli se mnou, prosím?“ řekl švédsky a měřil si ji pronikavým pohledem modrých očí. Mračil se.

Mia se prudce zastavila. „Prosím? Mluvíte se mnou?“ Rozuměla mu, vždyť byla sama napůl Švédka, ale neměla nejmenší ponětí, proč ji oslovil. Rozhlédla se. Na schodech nikdo další nebyl a on se díval přímo na ni.

„Ano, rád bych vám položil několik otázek, kdyby vám to nevadilo. Týká se to vašeho prstenu.“ Pohlédl na zlatého hada, který obepínal její prst, a Mia měla v tu chvíli pocit, že se kroužek stáhl, jako by si chtěl zachránit život, protože tento člověk ho nějakým způsobem ohrožuje. Směšné. Co to se mnou sakra je, napadlo ji. Podobně bizarní představy obvykle nemívá.

„M-m-mého prstenu?“ Nevědomky sevřela ruku v pěst, aby ho schovala, což bylo vcelku zbytečné, neboť muž ho samozřejmě už viděl. Každý, kdo tenhle prsten spatřil, na něj hned tak nezapomene. Had měl hlavu na obou koncích, což bylo přinejmenším zajímavé. Překrásný tvar nahore zdobily jemné linky a spirály. Ryzí zlato se při každém pohybu ruky zalesklo. Osmnáct karátů? Možná čtyřiadvacet. Na prchavý okamžik ji napadlo, že oči hada září... Čím? Vzrušením? Zlostí?

Znovu zavrtěla hlavou. Zlatý had je neživý předmět, nemůže nic vyjadřovat.

„Ano, vašeho prstenu,“ řekl muž a vytrhl ji tak z podivných myšlenek. Mie neunikl jeho norský přízvuk a napadlo ji, co asi dělá ve švédském hlavním městě. A především, jakou tady má pravomoc, že ji chce vyslýchat?

„A vy jste kdo?“ zeptala se. Věděla, že to zní úsečně, snad i hrubě, ale jeho nečekaný příchod ji vyvedl z míry.

Ukázal na jmenovku, která mu visela kolem krku. „Haakon Berger, místní archeolog.“

„Aha.“ Huso pitomá, spílala si v duchu, jak to, že sis nevšimla průkazky, kterou máš přímo před nosem? Určitě tě pokládá za naprostého idiota. „No... já...“ Začínala propadat panice, jako kdyby ji přistihl při něčem nezákonném, ale rychle se ovládla. Je to směšné. Má přece plné právo zajít si do muzea a to, že její prsten vypadá stejně jako jeden z exponátů, je pouhá náhoda. Anebo ne?

Hlavou se jí stejně honí spousta otázek, možná by jí na ně tenhle chlapík dokázal odpovědět. „Dobrá,“ souhlasila. „Vedte mě, ale nemám moc času, tak to prosím neprotahujte.“

Přisvědčil a vystoupal po několika zbývajících stupních do přízemí. Bral schody po dvou. Mia ho následovala pomalejším tempem a s menším zpožděním si ho pořádně prohlédla. Asi tak v jejím věku, kolem třicítky, vysoký, sportovní postava, světle plavé vlasy, které trčely nahoru, jako by je měl nagelované. Mohl dělat reklamu na čisté vikinské geny. Předtím si všimla, že modré oči má zasazené v ostře řezané tváři s rovným nosem, vysokými lícními kostmi a nesmlouvavě staženými rty. Připomínal severského boha lačnického po pomstě. Znovu se zachvěla. Jako by se zlobil právě na ni? Ale proč?

U recepce byl klid. Dva členové ostrahy stáli u stolu a tiše si povídali. Berger na ně kývl, jako by je dobře znal, ale nezastavil se. Kráčel dál halou, Mia cupitala za ním. Prostorná hala působila vzdušně a moderně a za obrovskými okny bylo vidět čtvercové nádvoří. Vepředu nechyběl ani nepostradatelný obchod s upomínkovými předměty a v rohu se nacházely dveře na výstavu o vikinzích, kterou chtěla původně navštívit. Kvůli tomu chlapovi na to možná už nebude čas, pomyslela si podrážděně.

„Tudy,“ řekl Berger a vstoupil do dveří označených *Privát* na druhé straně haly. Za nimi bylo další schodiště, příkřejší než ve sklepě. Mlčky po něm stoupali nahoru. Stejně jako předtím byl rychlejší, takže na ni musel nahoře čekat a držet otevřené dveře do chodby. Mia odněkud zblízka zaslechla hlasy, ale neměla čas se zaposlouchat, protože archeolog ji zavedl do jedné z prvních místností napravo. Ve skutečnosti to byl jen neuklizený přístěnek s rozházenými papíry a starými artefakty v krabicích a bublinkových foliích. Jak může v takovém binci pracovat, napadlo ji.

Sundal pár věcí ze židle. „Posadte se, prosím.“

Uposlechla a čekala, až on sám usedne na druhou židli za přeplněným psacím stolem. Překřížil paže na hrudi a zamysleně si ji prohlížel.

„Mohu znát vaše jméno? Máte u sebe nějaký doklad?“

„Myfanwy Maddoxová, ale obvykle se mi říká Mia.“ Do jejího jména mu sice nic není, ale také neměla důvod ho tajit. Vyndala peněženku a podala mu svůj anglický řidičák. Zběžně si ho prohlédl a vrátil jí ho.

„Takže nejste Švédka?“ Tvářil se překvapeně, ale na to byla zvyklá, protože většina lidí ji pokládala za místní.

„Napůl. Jsem Britka, ale moje matka je Švédka. Právě jsem tu u ní na návštěvě.“ To nebyla tak docela pravda, ale on taky nemusí vědět všechno.

„Rozumím. Předpokládám, že sem jezdíte často.“

„Ano, ale nechápu, s čím to souvisí.“ Mia se zamračila, ale on tomu nevěnoval pozornost a vyptával se dál.

„Slečno Maddoxová, víte, že tady ve Švédsku se musí nález jakýchkoli starých předmětů hlásit příslušným úřadům?“ Norský přízvuk byl nyní zřetelnější a Miu napadlo, proč ten chlapík pracuje ve Stockholmu, a ne ve své vlasti?

„Ano, jistěže to vím. Mimochodem, já...“

Nenechal ji dokončit větu. „Když najdete starověký artefakt, musíte ho odnést do nejbližšího muzea nebo na radnici, kde vám sdělí, zda se jedná o zajímavý nález. Pokud ano, zařadí předmět na seznam starožitností a patrně se s vámi domluví na návštěvě místa, kde byl objeven. V jistých případech vám dovolí si ho ponechat, ale většinou obdržíte odpovídající odměnu a předmět se uloží do muzea.“

„Ano, já to vím, ale...“

Zase jí skočil do řeči. „Za *žádných* okolností si tu věc nesmíte ponechat, je-li cenná. Je to trestný čin.“ Poslední dvě slova zdůraznil s pohledem upřeným na její prsten a Mia musela opět potlačit nutkání hada schovat.

„Z toho se mě snažíte obvinít, pane Bergere?“ vyhrkla, protože kázání už ji unavovalo. „Myslíte si, že jsem ten prsten někde vykopala, nechala si ho a nikomu nic neřekla?“

Přikývl. „Soudě podle toho, jak dlouho jste stála dole před vitrínou, vám jistě neuniklo, že ve sbírkách muzea se nachází naprosto stejný prsten. Pokud je mi známo, žádná šperkařská firma nezískala povolení vyrábět repliky, i když vím o několika dalších exemplářích. To ovšem znamená, že ten váš je stejně starý jako ten náš. Mohu se na něj podívat, prosím?“

Panovačně natáhl ruku a Mia v tu chvíli věděla, že musí zlatého hada sundat. Způsobilo jí to skoro fyzickou bolest. Prsten byl posledním poutem s milovanou babičkou, která před týdnem zemřela. Nemůže se s ním teď rozloučit. Navíc se nemohla ubránit pocitu, že ani had ji nechce opustit, protože chvíli trvalo, než ho stáhla z prstu.

Berger si ho od ní uctivě vzal a párkrát ho obrátil v ruce; ve světle pronikajícím dovnitř malým oknem se zlato třpytilo. Po chvíli začal šátrat v zásuvce stolu, vylovil z ní lupu a znovu se jal prsten zkoumat. Za poměrně dlouhou dobu zvedl hlavu a vážně se na ni zadíval.

„Vikinský. Deváté století, spíš druhá polovina. Přesná replika exempláře ze sklepa, rozdíly jsou minimální. Zrovna nedávno jsem si ho prohlížel. Takže bych nesmírně rád věděl, kde jste ho našla. V každém případě se ovšem obávám, že si ho nemůžete ponechat. Patří státu.“

Mia se zhluboka nadechla, aby zkrotila zlost, která se v ní začínala vařit. Jak si dovoluje chovat se k ní jako ke zlodějce? Nic přece neukradla a o prstýnku toho ví tolik jako on. Podívala se mu přímo do očí a připravovala se na boj.

„V tom se právě mýlíte. A já vám to dokážu.“

Druhá kapitola

„JAK TO MYSLÍTE? CO MI DOKÁŽETE? JÁ JSEM NA VIKINSKÉ artefakty odborník, takže jestli mě chcete přesvědčovat, že je to padělek, snažíte se marně. Rozdíl poznám, víte? Je to součást mojí práce.“

Haakon Berger hleděl na ženu, z jejíchž jasně šedých vzteklých očí sršely blesky. Připomněly mu odraz slunce na ledu. Tvářila se uraženě, dlouhé vlnité tmavé vlasy se roztančily, když zavrtěla hlavou, ale on si jen překřížil paže na hrudi a čekal. Věděl, že prsten je přes tisíc let starý a patří do muzea. Tečka.

Vystrčila bradu. „Ale já vás přece nechci balamutit. Vím stejně dobře jako vy, že to není padělek. Pracuju v Britském muzeu v Londýně, v oddělení, které se specializuje právě na toto období. I já mám v náplni práce identifikaci vikinských artefaktů.“

Haakon se ještě víc zamračil. „Takhle jste k němu přišla? Byl součástí britských sbírek?“ Pokud tomu tak bylo, neměla by ho nosit na ruce, a už vůbec ne ho nelegálně vozit do Švédska.

Mia zavrtěla hlavou. „Ne, před pár dny mi ho těsně před smrtí dala moje švédská babička. Její rodina ho vlastní už od nepaměti. Rodinné dědictví, památka, dá se říct.“

„Takže ho našel někdo z vaší rodiny? I v tom případě se jedná o nález, ačkoli k němu došlo před mnoha lety.“ Zatvářil se vítězoslavně, ale ona se mu zadívala zpříma do očí a pohledem neuhnula.

„To pochybuji. Víte, nedá se dokázat, že ho někdo našel. Existuje o něm zmínka v závěti datované kolem roku šestnáct set, takže se už předtím patrně předával z generace na generaci. Nejspíš ani nebyl zakopaný v zemi. Nemáte žádné důkazy.“

Haakon si ji ještě chvíli podezřívavě měřil. Kéž by jí mohl nahlédnout do hlavy a zjistit, jestli mu lže. Její slova zněla věrohodně, ale on musí mít jistotu. „Tu závěť mi můžete ukázat?“ zeptal se stroze.

„Ano, jakmile právníci vyřídí pozůstalost po babičce. Řekla mi, že zdědím většinu jejího majetku, takže předpokládám, že součástí dědictví budou i dokumenty. Ale asi to nějaký čas potrvá.“

Chvíli tu informaci zpracovával a pak se konečně trochu uvolnil. Jestliže má důkaz, že prsten je součástí rodinného dědictví, tak se s tím nedá nic dělat. Ale stejně... tak rád by tenhle kousek pro muzeum získal. Soudě podle velikosti se jedná o identický pánský a dámský prsten a mít ve sbírkách kompletní pár by bylo unikátní. To pravděpodobně nikde jinde nemají. Vzrušující představa. Znovu pohlédl na Miu Maddoxovou. „Víte, odkud pochází rodina vaší babičky? Nacházela se na jejich pozemku nějaká farma?“

„Nevím. Babička říkala, že pozemek, na kterém stojí naše chata, patří rodině už mnoho let. Je to na jižním břehu jezera Mälaren.“

„Vážně? Ten druhý prsten se našel právě u toho jezera. Možná původně tvořily pár. Anebo místní zlatník prostě vyrobil dva a prodal je různým zájemcům.“ Z nějakého důvodu si byl skoro jistý, že prsteny patří k sobě, ale nechtěl to rozvádět, protože neměl žádný důkaz, jen intuici.

„To se asi nikdy nedozvíme.“

A jaká je šance, že se oba prsteny objeví najednou v jedenáctém století? Hodně malá, ale stává se to.

Haakon si znovu prohlédl prsten pod lupou. „Na tom vašem je nějaký nápis. Runy. Mohlo by to být E a R, to poslední písmeno

snad I, ale není to úplně čitelné. Pokud si dobře vzpomínám, tak na druhém prstenu je zevnitř A a U, na konci možná R.“

Mia pokrčila rameny. „Neshoduje se to. A vůbec nic nám to neřekne.“

„Ale stejně bych je rád porovnal. Nevadilo by vám ho tu na den dva nechat?“ Při představě, že by se s touto ženou znovu setkal, se mu nepatrně zrychlil tep, jenže Mia zavrtěla hlavou.

„Ne, lituji, ale nemůžu ho spustit z očí. Slíbila jsem babičce, že na něj dám pozor. Jestli ho chcete zkoumat, budete to muset udělat v mojí přítomnosti a teď hned, protože nemám moc času. Pohřeb je zítra a já se pak musím vrátit do Londýna, do práce.“

Zklamalo ho to, ale neprotestoval. „A mohla byste mi na sebe aspoň nechat kontakt? Třeba bychom se mohli domluvit, že se zastavíte někdy v budoucnu. Kdyby to bylo jen trochu možné, rád bych se podíval i na ten pozemek, o kterém jste se zmínila. Možná by se dalo zjistit, zda se tam nenacházela vikinská osada nebo pohřebiště. Jestli se ten prsten skutečně předával z generace na generaci, je dost pravděpodobné, že tam vaše rodina celou tu dobu žila a někdo ho tam našel, třeba před několika staletími.“

„Proč ne?“ Přisunul k ní blok a propisku. Něco do něj napsala, pak vyndala z peněženky vizitku. Vytrhla popsanou stránku z notesu a podala mu ji i s navštívenkou. „Tu máte. Většinou bývám v práci, tam mě nejlépe zastihnete. A tady je adresa té chaty. Můžete si tam zajet a porozhlédnout se, jestli chcete. Klidně běžte i za plot, vrata se nezamykají. Do domu se sice nedostanete, ale tam stejně nic zajímavého není.“

Sklonil hlavu k papíru a vizitce, která se zdála být pravá. *Mia Maddoxová, restaurátorka, oddělení pravěku a Evropy, Britské muzeum.* Takže jsou kolegové. Snad jí může věřit. „Děkuju vám. Možná tam zajedu.“ *Oprava – rozhodně tam zajedu, a brzy.* Zvedl oči a najednou si připadal trapně. „Omlouvám se, jestli jsem byl předtím trochu nepřijemný. Jen mě strašně rozčilují všichni ti archeologové amatéři, co tu pobíhají s detektory kovů. Nemají

ponětí, jakou škodu páchají a jak nám komplikují práci, když své nálezy nehlásí. Kontext, víte?“

Mia přisvědčila. „Já vím. V Anglii je to stejné, tedy aspoň kolegové to tvrdí. Já sama v terénu moc nepracuju. Ale přísahám, že já mezi ty amatéry nepatřím. Jsem na vaší straně.“

Usmál se. „To rád slyším.“ A konečně tomu začínal věřit.

Úsměv mu oplatila, konečně se uvolnila a Haakon se teprve teď zaměřil na to, co před sebou vidí. Jiskřivé šedé oči, maličko zvednutý nosík posetý pihami, nádherné vlasy... je hezká a při pohledu na ni se v něm začaly probouzet dříve nepoznané pocity. Nebylo to úplně příjemné, a tak rychle vstal, ale zároveň si přál, aby se ještě chvílku zdržela. Mia se ovšem také postavila a vzala si kabelku.

„Na shledanou, pane Bergere,“ řekla pevně a vyšla ze dveří dřív, než stihl vymyslet, jak by mohl v rozhovoru pokračovat.

Ale to bylo nakonec jedno, protože si byl jistý, že se znovu setkají.

Teď si skočí dolů a znovu se podívá na ten druhý prsten.

Birch Thorpe, „březový statek“, švédsky *Björketorp*, bylo něco, co by Švédové označili jako letní chatu; domek u jezera, ve kterém se mělo bydlet pouze během krátkého severského léta.

Druhý den se Mia v babiččině stavení opírala čelem o studenou tabulku skla v okně a nadechovala zatuchlinu zanedbaného prostoru. Ačkoli babička Elin tady žila celoročně, od chvíle, kdy onemocněla, sem nevkočila živá duše. V nemocnici strávila přes dva měsíce, takže chata potřebovala pořádně uklidit a vyvětrat. To bude muset bohužel počkat, protože Mia dnes odpoledne potřebuje odletět do Anglie a jen bůh ví, kdy se sem vrátí a na všechno dohlédne.

Jezero se rozkládalo nalevo i napravo kolem malého poloostrova, který přímo před ní vybíhal do vody. Jako prst mířil k ne příliš vzdálenému neobydlenému ostrůvku, částečně zarostlému jedlemi a borovicemi, jež u vody střídala holá skaliska. Teď v únoru bylo zataženo, takže krajina působila obyčejně a nevýrazně, což ostře kontrastovalo s úchvatným rejem barev, na který byla zvyklá při svých letních návštěvách. Sníh, jehož bylo všude plno, začínal tát a v zahradě i na poli za ní se měnil ve špinavou břečku. Jezero pokrývaly zbytky ledu, ale jen u břehu, uprostřed do ker narážely rozzlobené vlny.

Birch Thorpe se nacházel západně od Stockholmu, na jižním břehu jezera Mälaren, které vlastně nebylo tak docela jezerem, spíš zálivem Baltského moře rozpínajícího svá chapadla hluboko do vnitrozemí. V dobách vikingů tu ještě byla slaná voda, ale od dvanáctého století se okolní půda začala zvedat, takže voda odtékala do moře, sůl se vyplavila a Mälaren se proměnilo ve sladkovodní vodní plochu. Vznikla tu obrovská přírodní síť kanálů spojujících vnitrozemí Švédska s pobřežím a důležitými obchodními cestami.

Mia věděla, že za starých časů bohatí Švédové prchali v teplejších měsících z velkých měst do letních sídel. Koncem devatenáctého a začátkem dvacátého století je v tomto exodu začala napodobovat i střední vrstva, i když v menším měřítku. A tak se u četných švédských jezer jako houby po dešti vyrojily dřevěné domky, obvykle bez vody a dalších vymožeností. Zrodily se tradiční letní chatky.

Jelikož po celé zemi jsou roztroušené statisíce jezer, o pozemky nebyla nouze, ale když se pro stavbu chaty rozhodla i Elinina rodina, patrně už potřebný pozemek vlastnila.

„Mami, neříkala babička, že její rodina v téhle oblasti farmaří už mnoho generací?“

Miina matka Gunilla seděla po její levici ve starožitném houpacím křesle a neklidně se pohupovala. „Cože? Jak to mám

vědět? To tys vždycky poslouchala její vyprávění, ne já. Ale když o tom přemýšlím, pamatuju si, že když jsem byla malá, chodívali jsme na návštěvu k příbuzným na nedalekou farmu. Koncem sedmdesátých let ji podle mě ale prodali.“

Zajímavé. Babička se o nich nikdy nezmínila a Miu dřív ani nenapadlo její slova ověřovat. Ale teď si umanula, že při nejbližší vhodné příležitosti prozkoumá archivy. Minimálně chtěla Bergerovi dokázat, že nelže.

Dům byl patrový, dřevěný, s výhledem na jezero a měl velkou zadní prosklenou verandu, jakousi předzvěst zimní zahrady. Přízemí bylo rozdělené napůl: vlevo velká kuchyně, vpravo obývací pokoj a mezi nimi strmé schodiště. V patře se nacházely dva pokoje s vikýři a šikmými stropy pod střechou, které využívaly každický centimetr prostoru. Mezi nimi byla schovaná maličká koupelna.

Mia si vzdychla a s pohledem upřeným do dále se rozhodla říznout do živého. „Měla ten dům odkázat tobě. Já bydlím moc daleko na to, abych sem mohla jezdit. Mám ho na tebe přepsat?“

„Proboha ne! Přece si nebudu brát něco, co mi nechtěla dát.“

Mia z matčina hlasu vycítila křivdu. „*Mamma...*“ začala a schválně matku oslovila švédsky, protože věděla, že to má Gunilla ráda, a doufala, že si ji tím usmíří.

„Ne. Já vím, že ti to připadá dětinské, ale tvá babička dala jasně najevo, že Birch Thorpe bude tvůj. Musela jsem podepsat, že se ho zříkám ve tvůj prospěch, protože podle zákona v téhle zemi děti automaticky dědí polovinu. Já si to nezasloužím, protože v jejích očích jsem byla špatná matka. A vlastně i dcera.“

„To není pravda. Vždyť tu pro tebe vždycky byla.“

Tohle sice také nebyla tak docela pravda, ale Mia to dál nerozváděla. Gunilla si před třicítkou prošla náročným obdobím, propadla alkoholu a péči o Miu musela přenechat manželovi. A ačkoli Elin pomáhala, jak mohla, a každé léto si brala Miu

k sobě, s vlastní dcerou moc trpělivosti neměla. Podle ní Gunille scházela pevná vůle, měla se prostě vzchopit a dát dohromady. Nikdy nepochopila, že dcera se v první řadě potřebuje vypořádat s hlubokým pocitem neštěstí, který ji k pití dohnal.

„Ne, nebyla. Jenom všechno zaplatila a čekala, až si to sama vyřeším.“

„A možná jsi právě tohle potřebovala,“ osmělila se Mia. „Myšlíš, že kdyby tě rozmazlovala, našla bys v sobě sílu přestat pít a začít nový život?“

„Samozřejmě že ano a mnohem rychleji,“ odvětila Gunilla podrážděně. Mia tomu nevěřila, ale tohle už bylo stejně všechno dávno pryč. Gunilla se znovu vdala, porodila další dva syny a abstinuje. Zdá se, že je šťastná. Většinou. Ale při každém setkání s Miou znovu vyplavou staré pocity viny. Je to hloupé, protože Mia matce nic nevyčítá.

Znovu si povzdechla. Nechtěla se hádat. „Ale odkázat to mně... to je šílené. Babičce jsem to říkala. Nemám čas sem jezdit a o dům se starat. Pracuju v Anglii, a jak znám Charlese, na dovolenou se mu sem chtít nebude. Proti Švédsku sice nic nemá, ale baví ho cestovat i jinde po světě.“

Zkusila si představit, jak tady tráví každé léto se svým anglickým snoubencem, jako to sama kdysi dělávala, ale nepodařilo se jí to. Byl tu jen jednou a moc se to nevyvedlo. Stará ošuntělá chata a trochu primitivní podmínky společně s babiččinou zásadou „života v souladu s přírodou“ způsobily, že si tu připadal jako kapr na suchu. Charles je kluk z města, narodil se a vyrůstal v Londýně, a když se po něm chce, aby na háček navlékl červa a šel na ryby, není zrovna ve své kůži. Kvůli Mie se snažil zapadnout, ale viděla na něm, že se tu necítí dobře, takže od té doby ho sem nezvala.

Najednou si bůhvíproč vzpomněla na Haakona Bergera. Ten by tu byl jako doma – červi ho určitě neděsí a jako archeolog je na tvrdé podmínky zvyklý. Vybavila si jeho usměvavou tvář

ze včerejška. Překvapilo ji, jak úsměv docela změnil rysy jeho obličeje. Skoro v tu chvíli zalapala po dechu. Jakmile zmizel přísný výraz, stal se z něj nebezpečně přitažlivý muž. Jenomže ona si ho přece nemůže všimat, má snoubence a Berger navíc není její typ. Muži s tímhle vzhledem jsou si obvykle až příliš dobře vědomi svého kouzla a bývají nesnesitelní. Už jednou se do podobného chlápka zakoukala a nedopadlo to dobře.

Dospěla k závěru, že nejlepší bude se nevracet a znovu se s ním nesetkat. Na prstýnek už nejspíš stejně zapomněl. A kdyby ne, jakmile se ke starým závětím dostane, tak mu pošle kopie poštou. Další osobní kontakt nebude nutný.

„Můžeš to pronajímat.“ Gunillin hlas ji vytrhl z myšlenek. „V létě sem jezdí spousta Němců. Určitě zaplatí majlant, aby mohli bydlet v podobném domku. Anebo někoho zaměstnáš, aby se ti o to staral. Peněz ti na to odkázala dost.“

„Nemyslím, že by si přála, abych je použila takhle.“ Mia cítila, jak se jí bezvýchodnost situace usazuje v břiše jako těžký kámen. Babička chtěla, aby dál jezdila na léto do Švédska, jenomže... už není malá holka. Prostě to nejde, žije v Anglii. *Jsem víc Angličanka než Švédka*, pomyslela si.

Znovu se zadívala na ostrov. Tolik šťastných vzpomínek – s babičkou tam vždycky doveslovaly na pramici, posadily se na deku, jedly koláč a Mia poslouchala staré příběhy.

„Tohle místo je zvláštní,“ vykládala jí Elin. „Magické. Patří naší rodině stovky let a musí to tak zůstat. Slíbila jsem to svému otci a jednou bude na tobě, abys ho ochránila.“

„Před čím?“

„Před vetřelci.“ Babička zvažněla. „Hodně lidí by tam rádo stavělo, ale ostrov musí zůstat nedotčený.“ Máchlá rukou. „Dokážeš si představit, že by pokáceli stromy a zničili tu krásnou krajinu? To by byla svatokrádež.“

Mia tenkrát nevěděla, co to slovo znamená, ale pochopila, co se jí babička snaží říct. Ostrov je potřeba ochránit. A tak

přísahala, že udělá vše, co bude v jejích silách. Jenomže jak má ten slib nyní dodržet?

„Co s tím teda budeš dělat?“ zeptala se Gunilla, jako kdyby vycítila Miin zmatek.

„Já nevím. Musím si to promyslet. Nemohla bys tady na to dohlédnout aspoň do jara? Třeba sem jednou za čas poslat uklízečku? Samozřejmě to zaplatím. Zatím se opravdu nechci zbrkle vrhat do žádných akcí.“

„Dobře, ale měla by ses rozhodnout rychle. Nemám čas se sem každý víkend trmácet. A navíc mi to tady až moc připomíná matku.“

Mia se na ni smutně podívala. To zranění je očividně velice hluboké. Propast mezi matkou a babičkou se nikdy nezacelila a Mie bylo smutno při pomyšlení, že to tak zůstane navždy.

Babička je mrtvá a Mie po ní zbyl jen Birch Thorpe. Cožpak ho může prodat? Ale jak to udělat, aby si mohla domek nechat?

Třetí kapitola

HAAKON ZATLAČIL DO STARÝCH VRAT A PAK JE ZA SEBOU pečlivě zavřel. Určitě by jim prospěly nové panty, minimálně jeden už visí na vlásku. Plot kolem pozemku by si taky zasloužil opravit, v některých místech se povážlivě nakláněl. Ohnul se pod kupami sněhu, který napadl začátkem roku, na jaře ho bude muset někdo podepřít sloupky. Mia? Při vzpomínce na ni se usmál. Na tak těžkou práci asi nebude mít dost síly.

Maličká tabulka mu potvrdila, že je na správném místě. *Björketorp*. Prošel zahradou, brodil se sněhovou břečkou, která dosud neroztála. Tohle roční období nesnášel, ani pořádná zima, ani opravdové jaro, všude jen špína a nuda. Trsy trávy rašící mezi hromadami sněhu byly zažloutlé a neduživé. Těšil se na jaro, až se všechno zazelená, ale to ještě nějakou dobu potrvá.

Vrátí se Mia? Dokáže ji přesvědčit, aby přijela do muzea a on mohl důkladněji prozkoumat její prsten?

„Co na tom záleží?“ ucedil nahlas, naštvaný sám na sebe. Má přece spoustu jiné práce. Prsten je jen jednou bezvýznamnou položkou na konci seznamu. A přesto ho nedokázal vyhnat z hlavy. Obraz usmívající se Mii měl stále v živé paměti. Nedokázal zapomenout.

Vzadu za domem se trávník mírně svažoval k jezeru. Došel na břeh a zkoumal okolí. Najednou pocítil příval vzrušení.

„Dokonalé,“ zamumlal.

Otočil se zpátky k vodě a spatřil malou zátoku s molem chráněným skalním výběžkem a nedaleký ostrov. Přírodní přístaviště, dost velké, aby pojalo vikinskou loď a pár veslic. Představil si mnohem větší molo a na jeho konci uvázaný *knarr*, krátké a široké plavidlo s vysokými boky a nízkým ponorem sloužící k obchodním cestám. Anebo *karv*, všestrannější loď, která se využívala k obchodním i válečným účelům. Přimhouřil oči a fantazie mu nabídla výjev – skasané plachty na stožárech před vyplutím, válečníci, kteří se naložují, cpou své lodní bedny pod lavice, mávají barevnými štíty u zábradlí, chápou se vesel, klejí a smějí se... Byl by to velkolepý pohled. Vzrušující.

Za jeho zády napravo od domu se pozemek mírně zvedal. Vznikla tu menší plošina, dokonalé místo pro obydlí; dost daleko od vody a s výhledem na okolní krajinu. Dnes tam rostou stromy, ale ty se tu objevily později, patrně v době, kdy byla usedlost opuštěná. Haakon si představil další výjev – velký, dlouhý dům uprostřed a spousta malých stavení kolem, kouř linoucí se z doškových či drnových střech, lidé, kteří tu pobíhají a zabývají se svou každodenní prací...

Zavrtěl hlavou. Bylo to skoro skutečné, až měl na okamžik pocit, že cítí vůni hořícího dřeva a slyší vysoké dětské hlásky i pracovní ruch. Dnes mu představivost jede na plné obrátky.

Sklopil oči k pravé ruce, a když se zlato zatřpytilo v bledém zimním slunci, dostavil se pocit viny. Na dnešek si z muzea „vypůjčil“ vikinský prsten, což nebyla zrovna běžná praxe. *Po pravdě, je to naprosto proti předpisům. Prakticky vzato jsi zloděj*, napadlo ho. Sevřel ruku v pěst a strčil ji do kapsy. Co ho to popadlo? Vyndal šperk z vitríny, vyplnil formulář a napsal, že ho potřebuje kvůli projektu, na němž momentálně pracuje. Ale to přece není pravda. Měl jen pocit, že ho sem má vzít s sebou. Ne, *musel* ho vzít s sebou.

Zpátky na místo, odkud pochází?

Ano, přesně tak mu to připadalo, i když to nemohl ničím podepřít. Byla to jen intuice a ta mu právě teď napovídala, aby se vydal do kopce a hledal stopy.

Dlouhými kroky začal stoupat do svahu.

IRSKÉ MOŘE, 869 n. l.

Haukr Erlendrsson se zlobil.

Tak moc se zlobil, že skoro připomínal berserka. Jeho vztek se nezmírnil ani po několika týdnech plavby ze Svíariki po Severním moři. Nepomohlo ani neutuchající úsilí přátel a souputníků, ani velké dávky piva. Údery divokého moře a skučící vítr jeho zoufalství jen prohlubovaly a palčivá zlost v jeho nitru mu nedala vydechnout.

A za všechno mohla jeho žena.

Začalo to jedinou otázkou...

„Tentokrát neměli na prodej žádné hezké stříbrné šperky?“

Místo toho, aby dojedla večeri jako všichni ostatní, se Ragnhild začala probírat šňůrkami jantarových korálů, které jí přivezl z poslední obchodní cesty do Heiðabýru a na ostrov Gotland.

Haukr těkal pohledem mezi manželkou a náhrdelníkem. „Stříbrných prstýnků už máš víc než dost. Ten náhrdelník mi připadal hezčí. Všimla sis toho semínka uvnitř největšího korálku?“ Šperk ho fascinoval a zaplatil za něj pěknou sumičku, když ho obchodník na ten nevšední výjev upozornil.

Ragnhild pokrčila rameny. „Není špatný. Ale obyčejná tretka.“

„Tretka? A víš, že mě stál víc než ten náramek, co jsem ti přivezl minule?“

Povytáhla obočí. „Překvapuješ mě, *bóndi*.“ Ale netvářila se, že by to na ni udělalo dojem.

Rozhostilo se nepříjemné ticho. V Haukrovi bublala zlost. Dobře věděl, co si jeho žena myslí – nepřivezl jí dost dobrý dárek. Prahla po blyštivém stříbře. Jenomže on není král a ona není královna. Ačkoli má styky a je pokládán za náčelníka – jarla, ve skutečnosti je jen úspěšný farmář, který jí dává vše, co si může dovolit. A jestli se jí to nelíbí...

Ragnhild se znenadání otočila k muži po své levici a dloubla do něj loktem. „Cos přivezl své ženě ty, Steinne?“

„Cože? Z cesty?“ Steinn se tvářil zmateně. „Stříbrný prsten. Proč?“

Bylo zřejmé, že jejich rozhovor neposlouchal. Ragnhild se obrátila k Haukrovi s vítězoslavným úsměvem. „Vidíš? I Steinn ví, jak potěšit ženu.“

Haukr si ji upřeně měřil. „Já myslel, že tě taky potěším. Většina manželek by měla z takového náhrdelníku radost. Očividně ti příště budu muset přivést něco lepšího.“

„A proč čekat celý rok? Kdo nám zaručí, že i napřesrok bude dobrá úroda? Povídá se, že na ty, co se teď vydají loupit, v cizině pořád čeká velká kořist. I mí bratři se chystají brzy vyplout. Co kdyby ses k nim přidal?“

V modrých očích se jí zračila výzva, ale Haukr jí nevěnoval pozornost. „Válečné výpravy a plenění nemáme zapotřebí.“ Máchl rukou a ukázal na plné stoly před sebou. „Vždyť máme všeho dost. Nikdo tu nehladoví.“ A byl na to patřičně hrdý. S každým dalším rokem se jim vedlo lépe, žili si dobře. „Ty máš pět bratrů, kteří se po smrti vašeho otce budou dělit o jednu usedlost. Není divu, že se někteří vypraví hledat štěstí jinde.“

Ragnhild si odfrkla. „Ano, máme dost jídla, ale nic, čím bychom dali najevo své postavení. Máš nejvíc půdy v okolí, tvůj otec byl příbuzný krále, a přesto se nemůžeme pochlubit žádným bohatstvím.“ Pohlédla na něj přimhouřenýma očima. „To jsi takový zbabělec, že si netroufneš jet na výpravu jako ostatní?“

Vybrala si chvíli – zda záměrně, to se už asi nikdy nedozví –, kdy okolní rozhovor utichl, a mluvila nahlas, takže ji slyšeli všichni muži v síni. Všichni do jednoho. Byla to jasná výzva. Se zatajeným dechem čekali na jeho odpověď.

Ragnhild založila paže a na rtech jí pohrával úsměv. Jindy na ni byl překrásný pohled, ale teď měl sto chutí jí zakroutit krkem. Zahnala ho do kouta a věděla to.

Využila svou výhodu, sundala si jantarový náhrdelník a položila ho na stůl. „Korále. Žádné zlato ani stříbro. Vypluj a pleň, povídám. Přivez mi něco, co bude hodno našeho postavení. Taký by přišli vhod lepší otroci. Aspoň patnáct. Ti, cos koupil, jsou líní darmošlapové. Potřebujeme vymýtit další půdu. Jak jinak zbohatneme?“

A pak se k němu obrátila zády, vstala od stolu a odešla, jako kdyby mu dávala najevo, že audience skončila a on je propuštěn. Haukr stěží ovládl vztek. Tento pocit skoro neznal, většinou ho nic nerozčílilo, ale moc dobře věděl, že jakmile si Ragnhild něco usmyslí, bude mu to pořád předhazovat, dokud si neprosadí svou. Mohl by ji ignorovat, jenomže ona teď před všemi zpochybnila jeho mužnost a odvahu, takže neměl na výběr, nemohl couvnout. Bylo mu to proti srsti, ale jinou možnost neměl.

A tak, rozpálený zuřivostí, sebral své muže a nazítří vyplul, ačkoli na podobné cesty už nebyla vhodná doba. Jestli se nikdo z nich nevrátí, dobře jí tak. Ale možná právě v to doufala...

Zlost mu vřela v žilách jako v bublajícím kotli, sám sebe nepoznával. Jindy by ho ani nenapadlo, aby si vzal něco, zač poctivě nezaplatil. Ano, jednou, kdysi, to byl ještě mladý, se v létě vypravil na lup s otcem a strýcem, ale od té doby ne. Za normálních okolností by nikdy nebojoval s člověkem, co není jeho nepřítel. A teď se k tomu chystá. Ne, tohle už nejsem já, napadlo ho.

Čtvrtá kapitola

„KDE JSI PROBOHA BYLA? NEŘÍKALA JSI, ŽE SE VRÁTÍŠ VČAS na večeři? Zamluvil jsem nám stůl u Quentin.“

„Taky tě ráda vidím, Charlesi. Pohřeb proběhl dobře, tedy pokud se to o pohřbu dá říct. Díky za optání.“ Mia upustila těžkou tašku na podlahu a otočila se, aby si sundala kabát a kozačky. Na zpáteční cestě ze Stockholmu nešlo nic podle plánu a ona neměla na snoubencovy stížnosti náladu.

„Promiň, nemyslel jsem to tak... Jistěže tě rád vidím, zlato. Mrzí mě, že jsem tam nemohl být s tebou, ale víš, že v práci teď máme blázinec.“ Charles k ní došel s rozevřenou náručí. Mia do ní vklouzla s očekáváním, že se dostaví známý pocit bezpečí a štěstí.

Jenže se nedostavil.

Trochu ji to zaskočilo, takže couvla dřív, než ji stihl políbit, a zamířila k lednici. V duchu si říkala, že je prostě unavená a ještě se nevzpamatovala z bolestné ztráty. Všechno se brzy vrátí k normálu.

Jejich byt v Canary Wharf byl malý, vstupními dveřmi se vcházelo přímo do obývacího pokoje, na jehož konci se nacházel kuchyňský kout. Dále tu byla už jen přečpaná ložnice, koupelna a balkon, ale Mia věděla, že by měla být vděčná i za tohle málo, a navíc se jí tu líbilo. Ceny nemovitostí v Londýně vyrostly do nebes a spousta lidí v jejím věku pořád bydlela ve sdílených

bytech, což ona nesnášela. Charles si na jejich nedostatek prostoru často stěžoval a štválo ho, že nebydlí v západním Londýně. Nedávno ho posedla myšlenka, že se musí posunout na žebříčku a koupit něco v „lepší“ čtvrti. Mia v tom neviděla žádný smysl. Dost velkou část jejich platů každý měsíc spolkla splátka hypotéky, a dokud se nerozhodnou mít děti, větší byt nepotřebují.

„Letadlo nabralo před startem zpoždění a pak jsme celou věčnost kroužili nad Heathrow,“ vysvětlovala snoubenci, když došel až k ní. „Fakt jsem myslela, že nám dřív dojde palivo, než nám dovolí přistát, a v duchu jsem si děkovala, že jsem nic nejedla, protože jsem si připadala jako na horské dráze. Je tady něco k jídlu? Umírám hlady.“ Otevřela lednici a zkoumala její skromný obsah. Od chvíle, co odjela, Charles kromě mléka a chleba očividně nic nekoupil; patrně jedl venku s přáteli a kolegy, takže neměl důvod.

„Asi jenom sendviče. Jak jsem říkal, chtěl jsem tě vzít do restaurace, ale teď už je moc pozdě.“ Opřel se o linku s rukama v kapsách. „Tak tvůj návrat oslavíme zítra, co říkáš? Styškalo se mi.“

„Jasně, to bude fajn.“ Pohlédla na něj, pak se otočila k lednici a dumala, co by si namazala na chleba. Mrzelo ji, že na něj tak vrčela. Tvářil se sklesle, protože mu pozdním příjezdem zkasala překvapení – večeri v nóbl restauraci. Nemohl za to. Nikdo za to nemohl, takové věci se prostě dějí. „Víš, že ke Quentinovi vždycky ráda zajdu,“ dodala.

Přestal se mračit a naklonil se k ní, aby ji políbil. „Skvělé. Pošlu jim e-mail, aby změnili rezervaci.“ Pokud šlo o něj, bylo všechno vyřešené.

Mia si ovšem tak jistá nebyla.

Pořád je to tentýž muž s neodolatelnými chlapeckými rysy, který se s ní před týdnem loučil, ale ona z nějakého důvodu necítila obvyklou přitažlivost. Zaskočilo ji to. Co to se mnou je? Vždyť ho miluju.

Potkali se před třemi lety na charitativní akci v muzeu. Krátce předtím tam nastoupila jako restaurátorka a stále se ještě vzpomínala z otcovy smrti. Charles zrovna dostal práci snů ve velké účetní firmě. Byl nesmírně zábavný, připomínal veselé štěně labradora sršící nadšením a štěstím a dokázal ji rozesmát. Jeho dobrá nálada byla nakažlivá a vlna radosti ze života ji strhla s sebou a pomohla jí překonat smutek. Přesně tohle tenkrát potřebovala.

Charles nebyl žádný dlouhán, ale měl pevnou postavu a oříškově hnědé oči, vypadal dobře a byl okouzující. Tmavé vlasy mu padaly do čela jako Hughu Grantovi a nepokrytě s ní flirtoval, dokud nesouhlasila, že druhý den zajdou na skleničku. Pak už to šlo rychle, a když se její spolubydlící rozhodla odstěhovat, Charles si k ní přivezl své věci. Zanedlouho si společně koupili byt v Canary Wharf.

A šťastně tam spolu žili. Pořád tu šťastně žijí, tak proč má najednou pocit, že je něco jinak? Pokusila se ten neklid setřást. Jsem prostě vyčerpaná, nic víc, pomyslela si.

„A jak to tedy proběhlo? Byly s mámou problémy?“ zeptal se Charles, když se usadili na pohovku před televizi, kam si Mia přinesla sendviče, sáček chipsů a sklenici mléka. Pro mléko měla slabost, z níž nikdy nevyrostla. Ve Švédsku je dost typické, že lidé k jídlu pijí mléko. Charles si vzal raději pivo, nad jejím výběrem nápoje nakrčil nos a přitom se jí pokusil ze sáčku ukrást pár lupínků.

Mia pokrčila rameny. „Jak jsem říkala, v rámci možností to proběhlo celkem dobře. Pohřby nikdy nejsou veselá událost.“

„To nejsou, ale co se dělo potom? Byli jste u notáře, ne? Odkázala ti babi něco, jak jsi čekala?“

„Jo, ty myslíš tohle. Ano, vlastně mi odkázala úplně všechno kromě pěti tisíc liber pro každého z mých nevlastních bratrů. Matka sice neskákala radostí, to si umíš představit, ale babička vždycky říkala, že to chce takhle udělat.“

„Všechno? No to je báječné! Takže můžeme začít plánovat stěhování mnohem dřív než –“

„Počkej chvíli.“ Mia ho zarazila zvednutou dlaní. „Nezdědila jsem žádné obrovské jmění. Podle notáře zbyde po uhrazení všech poplatků deset tisíc liber a ty budu asi potřebovat na údržbu chaty.“

„Ano, ale jakmile se dům prodá, tak už to bude pěkná sumička, že jo?“ Charlesovi neuniklo, že se Mia podrážděně zamračila. „Co je? V závěti přece nestálo, že tam musíš bydlet, nebo jo? Víš, že já z práce neodejdu. Říkal jsem ti to. A švédština je pro lidi, co mají elastický jazyk, ne pro normální chlapy, jako jsem já.“

„Charlesi, přestaň dělat unáhlené závěry, prosím. V závěti se nic takového nepíše, ale já si tu chatu zatím nechám. Aspoň pár let. Babička by to tak chtěla, chápeš?“ Vlastně se rozhodla teprve teď, ale když ta slova říkala nahlas, měla z toho dobrý pocit.

„Necháš? Ale to tě bude stát spoustu peněz, a co z toho? Tu a tam týden u švédského jezera.“

„Mohla bych to pronajmout.“ Mia si ale nedokázala představit, že by se cizí lidi pohybovali po babiččině domě, sahali na její věci, spali v její posteli...

„A nebylo by vážně lepší to prodat a dát si část peněz stranou? Kdybys pak chtěla na chatu, můžeš si sama nějakou pronajmout.“

Mia se zhluboka nadechla. Charles nechápal, jak silný vztah k Birch Thorpe má ani že to je její poslední pouto s babičkou. Pro něj to byla jen nemovitost.

Mia si nechtěla pronajímat *nějakou* chatu. Jestli pojede do Švédska, tak bude bydlet v babiččině domku. Je to její druhý domov. Možná její pravý domov. Rozum jí našeptával, že Charles má částečně pravdu – je hloupé na tom stavení lpět, ale srdce momentálně vítězilo. Je to *její* dědictví, a protože dosud nejsou manželé, má právo se rozhodnout, jak s ním naloží. Ale potřebuje na to čas. Čas truchlit a čas přemýšlet. A skutečně je po cestě unavená a na hádky nemá náladu.

„Mohli bychom to prosím probrat jindy? Byl to dlouhý den a sám víš, jak je pro mě náročné trávit čas s matkou. Dohadů jsem si dneska užila víc než dost.“

„Ano, ale podle mě ani není moc co probírat. Zrovna včera jsem koukal na internet a pozemky u jezera kousek od Stockholmu se prodávají za obrovský prachy. Jeden a půl až dva miliony švédských korun. To je... počkej... sto padesát, dvě stě tisíc liber? Když tu chatu prodáme a k tomu tenhle byt, tak si určitě budeme moci dovolit bydlet v západním Londýně. Možná dokonce v Kensingtonu.“

„Ty už jsi zjišťoval, jakou má chata hodnotu? I když jsi nevěděl, jestli ji zdědím, a ani ses mě nezeptal, jestli ji chci prodat?“ Mia to bůhvíproč neuvěřitelně rozčílilo, i když ji slabý hlásek napomínal, že reaguje nepřiměřeně. Ignorovala ho. „Jak tě vůbec mohlo napadnout, že se s ní tak brzy rozloučím? Babička ještě ani nevychladla v hrobě!“

Charles zvedl ruce na obranu před jejím vztekem. „Ale no tak, promiň. Jen jsem uvažoval o naší budoucnosti.“ Vzal ji za ruku a začal jí hladit prsty. „Já vím, že jsem netrpělivý, ale prostě už chci náš vztah posunout na další úroveň. Kdybys to prodala, mohli bychom si hezčí byt pořídit během několika měsíců, ne čekat dalších pár let. A pak už stačí jen domluvit termín svatby a všechno zorganizovat. Vždyť na to oba čekáme, ne? Ty to snad nechceš?“

„Nechápu, jak koupě bytu v západním Londýně souvisí s tím, jestli se budeme nebo nebudeme brát.“

„Byl by to prostě lepší domov, pohodlnější. Skvělý byt, kde bychom mohli začít společný život jako manželé. Ne jako tahle... díra.“ Máchl rukou a ukázal na maličký obývací.

Ale Mia mu na to neskočila. Byt v lepší čtvrti byl jeho nápad. Stoupal po žebříčku v jedné z největších účetních firem v City a poslední dobou měla pocit, že mu jde jen o společenské postavení. Značkové oblečení, drahé hodinky, nablýskané firemní

auto... Pravda byla taková, že se styděl za to, kde bydlí, což bylo směšné, jenomže řada jeho kolegů pocházela z majetných rodin a on měl pocit, že se jim musí vyrovnat.

Spolkla břitkou odpověď, která se jí drala na jazyk. Charles má svým způsobem pravdu, řekla si, chovám se sobecky. Ale všechno v ní křičelo a protestovalo. Babička jí neodkázala svůj Birch Thorpe proto, aby si Charles polepšil. Tohle dědictví mělo Mie připomínat, že jedna její část patří do Skandinávie. Švédsko má v krvi, i když si připadá jako Angličanka.

Elin si na svém severském původu nesmírně zakládala a s oblibou tvrdila, že je potomkem vikingů. Už od malička od ní Mia slýchávala příběhy o hrdinech, dalekých cestách, bojích a plnění. Byly vzrušující, plné velkých postav a skutků, a zůstaly jí zapsané v paměti. Pro Miu bylo úžasné pomyšlení, že sama k tomuto lidu patří, i když jen z poloviny.

„Měla bys být hrdá, že pocházíš z takového národa,“ opakovala jí Elin pořád dokola a Mia hrdá byla, i když se to v ní trochu pralo, protože při návštěvách otcovy rodiny zase slýchala ódy na velšské a anglické předky z jeho strany.

Povzdechla si a vstala, aby odnesla talíř do dřezu. Tenhle byt byl starý a ošuntělý, trochu klaustrofobický, ale víc si momentálně nemohou dovolit. Pokud neprodají Birch Thorpe, a to ona prostě nemůže. Zatím ještě ne.

„Promluvíme si o tom zítra, jdu do postele,“ zívla.

„Hm, to zní dobře.“ Charlesovi se rozzářily oči, a když ho míjela cestou do koupelny, natáhl k ní ruku. Mia potlačila další příval podráždění a vyhnula se mu.

„Promiň, Charlesi, ale já jdu spát,“ prohlásila neoblomně. „Říkala jsem ti, že mám za sebou dlouhý den.“

„Ale no tak, to jsem ti ani trochu nechyběl?“ Věnoval jí ublížený pohled, který v ní vyvolal výčitky svědomí.

„Jasně že jo, ale na uvítání, které jsi zřejmě očekával, nemám dost energie. Necháme to na zítra, ano? Co kdybychom se